

ב ת ע ר ו כ ה

(מונולוג של פליט זקן)

לנוער החטור-הנאמן בארץ-ישראל — מזכרת

„והיה הפעם אנחנו ה„מוצגים“ בתע-
רוכה זו!”

כך התנשאת-לחשה פתאום פרומת
זשמלות — — — רעדה כולה ושוב
צנחה-בלטת ליד האם הצפודה-האפורה
בעיניה העצומות והאת, שבור היר, כמד
צכה אילמת ומעוקמת...

— — — חזי אז עיני פתאום תערי-

כה עולמית-גורלית מתרודה בבנינים הגי-
דולים והמוזנחים והרגשתי את עצמי
„מוצג“ בתערוכה זו... וגם „תאוה“ עזת
סתרודה, תאות פרסים עולמי התחילה
פתאום יוקדת-שואגת בקרבי מאפלת
אבלי:

בואו, אתיו הנה, הפגרים-מתחסדים
ומתנכאים לצדק-אתוה ותפארת אדם
וגאון מדע האדם!

התכנסו סבל קצוי ארץ הנה וחזי בי,
חזי בנו, כשרודי רצוני אדם לאחר הרג
אכזרי, לאחר תילולי קודש וטהרה מספרי
שערי!

התכנסו הנה וחזי ב„מוצגי“ צדק
ואתוה לאחר דירי דורות ההתפתחות
המהוללה שלכם בתוך בניני התערוכה
לתרבות ואמנות וכל מיני מדע שלכם!

— — — מונתם כולי ומירדה

ב„תאותי“ היוקדת תעיתי כל הכוסר
ההוא מקבוצת „מוצגים“ מדהימה לקבוצת
צת „מוצגים“ מדעודה בין אחי „הפלי-
טים“ האומללים, תעיתי כל הכוסר ההוא
ב„ביתן“ ל„ביתן“ בתערוכה החולבנית-
העוללית שלנו — — — אבל קהל המד-
בקים המועטים מהעיר הגדולה היו
מטומטמים, היו נטולי תבונה ומבי-
נות ב„מוצגינו“ עד לחוסיה דכודך על
דכודך והשפלה על השפלה... ב„ביתן
המכונות“ לשעבר התהלכו בין ה„פלי-
טים“ שני אדונים לבושי הדר, שאלי
שאלות וגם רשמו רשימות בתנועות
פזיזות, אילמות-מיכניות. ופתאום ראי-
תי, עיניהם קיננו, בגשתם לאחת הפינות;
מתוך הקיר בלטה שם, דומה, כעין ידות
של מכונה —

— הנד זוכר, אדוארד, את המכונה,
שעמדה כאן בימי התערוכה שעברת?
מכונה נפלאה היתה זו, המוצג הנפלא
ביותר!

„והפעם אנחנו כאן — „מוצגים“ ער-
למיים להמצאותיכם ה„נפלאות“ ביר-
תרי!“

רעדתי כולו, בהשמיעי צדיחתי הצריר
דה בסננון קריאתה של פרומת השמלת
— — — ובתוך הדממה העמוקה, שהי-
תח פתאום סכיבי, צעדתי בין סבוצות
ה„מוצגים“, קביצת אחי האומללים,
כברכים כושלות ובעינים מושפלות
לפאת הדלת...

מ. ב. לובניק

— — — נשארתי היום פליט יחיד.

ביניכם, מרחמו ומנחמו הצעירים, אמלא
סוגי-סיף בקשתכם, היא גם בקשתי
ותחינתי, עד היום חנקתיה קרבי: פתח,
זקן שכול, פתח פעם סגור שפתיד ומכר
אובך — אפשר, רגע יחדל אז הדהם
המכאוב. ולא אכוא, עד אחרון יומי
ואבלו לא אכוא, לא אוכל עוד לכוא
ברוב דברים. אחאמי-אנסה ואמצא ניב
— ויהי הנוס-מפרפר כעזית דופק היל!
למה שעיני חזי בוקר אחד בנדודינו,
נדודי חרבנן ללא תנחומים, ואחי לאפוני,
אלה שעזבונו היום, דומה, אף השנה לא
השניהו, בהפוך או פתאום נרודי חרבנכם
חזות עולמית רבת אימים, ועל כן אף
לא סיפרה, לא העלו רמו על כך.

איני זוכר עוד מתי, באינו עיר ובאינו
מדינה היה הדבר, שכחה-התעלמה אז
קרבי הנשמה המעונה מכל סדר זמנים
ומקומות, שמרה-זכרה אז רק את רגעי
ההרס הנוראים, הרס-היסק, הטחור-המני-
חם והקדוש בעולמנו וגם — את רגעי
המרה והתוכחה-הקללה, שהסתערו בה
סער אין אונים, משאיר יאוש והשפלה
אחריו.

— — — „סדרו“ אז אותנו, המוני

„פליטים אומללים“ מעבר לאחד הנבזר
לות, בתוך בנינים גדולים ומוזנחים בקרי-
בת עיר גדולה, גי-אית מרחוק. נודע לנו
אחר כך, בניני תערוכה זני אלה; לפני
שנה, שנתיים או יותר היתה תערוכה
בבנינים אלה, מה„השגחה“ וה„סידורים“
ומכל אשר עבר בבנינים מוזנחים אלה
כלילה הראשון לא נשאר כלום בתוך
התורו האבל אשר בנשמה — איר עז,
צודב-דוק ומאבהן נורע שם פתאום
לנגד עיני למחרת עם בוקר, עם התחלת
ה„ביקורים“ שם.

מטולי, כפינה הקרובה בלטו כמעבית
אילמות-מעיקמות שרירי משפחה יהודית
מפולין — אם זקנה, צפודה-אפורה
ועצמת עינים, כן צעיר שבור יד וכת
עדינה, שרוטת פנים ופרומת שמלות;
מזכרת לטהרת היום חוללה בתלאת רוצי-
חיים טמאים, מזכרת תובעת דין נוקב
תמימות ורקיעים אילמים — לא יצתה
להפרד ממזכרת זו, ובקרתה מקום צעיר
יצערה מתודי גרמניה:

— לא התאכדתי, אילוח, כמו אבא,
רק למען אישמוד עליך; זכרי זאת,
אילוח!

ועיד לא גמר הצעיר את דבריו, ניגש
אליהם גבר הדוד בלבשו:

— קבלו תנחומי, אילוח והנס היסק-
ריס-האומללים! בבניני תערוכה אלה,
בניתיים בהישתתפות אבא בלתי-נשכה
שלכם מרחוק —